

Text a foto Magdaléna Straková

INDICKÝ nejkrásnější pohled na svět

Čirá radost. Jedině tak se dá vystihnout pocit, který cítím! Cválám na skvělé kathiawari klisně Rashmi a přes ty jedinečně tvarované uši pozoruji západem slunce zalitou krajinu plnou palm. Po tolika hodinách v sedle bych se možná měla těšit, až slezu, ale já si užívám každou minutu a nemohu se dočkat dalšího jezdeckého dne. A to ještě nevím, že si cváláme i s antilopami...

Autorku článku během cvalu v jezeře Badwei zachytila Christiane Slawik.

Pokud jste si v minulém čísle přečetli první část zážitků z indické fotocesty s Christiane Slawik, pak už asi víte, že nás teď čeká vyprávění o pětidenním jezdeckém safari Princess Trails - pojďte si tedy s námi alespoň takto zprostředkovaně oněch 160 kilometrů tajuplným a romantickým Rádžastánem teď projet!

Předletová kontrola

V naší udajpurské "základně", hotelu Boheda Palace, se v předvečer odjezdu na safari nad skvělou večerí v pravém indickém duchu bavíme s majiteli ohledně výběru koní na následující dny. Dostáváme výklad, jací že to vlastně ti marwari a kathiawari koně jsou a každý z nás v dotazníku specifikuje své jezdecké zkušenosti. S Ute a Virendrou pak probíráme naše přání a očekávání, včetně praktických informací jako co na sebe, co budeme na nocování v kempu potřebovat a co nechat na hotelu.

Ráno nad neméně skvělou snídaní dostáváme poslední brífink a pak již auty odjíždíme na místo startu naší první etapy. Abychom šetřili síly, nevyjíždí náš "peloton" už z farmy Princess Trails, ale o něco dál - i tak nás dnes čeká přibližně osmihodinový výlet.

Ashtami koupil Viru jako prvního koně pro svou vznikající stáj. Z tehdy půlročního hříběte je dnes skvělá safari klisna, zde při improvizovaném shootingu během polední pauzy.

Strakatá bělka Kaajal čeká na svou jezdkyňu, v pozadí vidíme sbalený kemp, připravený k přesunu.

V kempu. Každý stan disponuje dvěma postelemi a protože noci jsou chladné, dostane do ní každý ještě horkou ohřívací láhev.

Personál v noci v kempu rozmisťuje "veřejné osvětlení" v podobě plynových lamp.

☛ Virendra a Ute vám mohou kromě jezdeckého zážitku zprostředkovat například svezení na slonovi.

PRINCESS TRAILS

www.princessstrails.com

- Německo-indický manželský pár Ute a Virendra Singh Shaktawat Boheda založili svou stáj před 11 lety a vše si od základu vybudovali.
- Provozují i hotel Boheda Palace v Udajpuru, mají syna Jaie.
- Vlastní 17 koní včetně plemenného hřebce, z toho na sezonu by mělo být 15 jezdeckých.
- Ute si od svých 8 let, kdy s ježděním začala, vyzkoušela mnoho disciplín včetně drezury a parkuru. Oslovlila ji přirozená komunikace a principy légèreté, v tomto duchu se všemi svými koňmi pracuje.
- Virendra začal v deseti letech jezdit v královském hřebčíně Shikarbadu, kde se věnoval řadu let i pólu. V další stáji se seznámil s pořádáním jezdeckých safari, a poznal zde i svou ženu.
- Všechny koně vybírá a kupuje Viru, jako první získal půlroční Ashtami, dnes spolehlivou safari klisnu a zakladatelku jejich chovného marwari stáda.

☛ Farma Princess Trails.

☛ Na farmě je v současnosti 17 koní, pro sezonu by z nich mělo být 15 jezdeckých.

Napřed ale proběhne rozřazení koní, každému je přidělen kůň podle toho, co na sebe v dotazníku prozradil. Ze stínu pod rozložitým stromem můžeme od pohodlného posezení pozorovat postupné sedláni a rozřazování, případně okukovat kuchaře v polní kuchyni, jak nám chystají oběd. Ten dostaneme v krabičkách do sedlových brašen, stejně jako dvě lahve vody. A protože naše zavazadla směřují rovnou do kempu (ten se převážně na několika nákladních automobilech), zbývá ještě dohlédnout na to, aby měl každý, kdo bude chtít o polední pauze fotit, svou fotobrašnu ve správném autě.

Dobrodružství vstříč

Všichni jezdci jsou ve stručnosti poučeni o tom, jaký je ten či onen kůň a 14 dvojic je připraveno vyrazit. Každá dvojice má v řadě za průvodcem své dané místo, a v následujících hodinách uvidíme, jak se s našimi koňmi shodneme a jestli bude potřeba něco pozměnit.

Já mám přidělenou Rashmi, ryzku s velkými odznaky a velkou chutí jít dopředu. Při své minulé návštěvě ji jezdila Christiane, tak od ní vím, že klisna je skvělá, jen to její nadšení pádit s větrem o závod se musí poněkud víc krotit. Proto má na rozdíl od ostatních ostřejší udidlo - okolo sebe jinak vidím převážně stihla nebo jen provazové ohlávky.

Mimochodem, uzdečky si "paní domu" Ute vyrábí sama z materiálu biothane (vytrvalci a dostihoví příznivci jistě znají). Co se týče sedel, jsou povětšinou vytrvalostní a australská, doplněná systémem sedlových brašen na přepravu našeho pitného režimu.

Tak už je to tady! Všichni se radíme a naše pětidenní cesta začíná... Hned na úvod máme cvičnou zastávku u napajedla, kde si natrénujeme postup - zastavovat na napájení totiž v indickém vedru budeme poměrně často, naštěstí napajedla jsou tu prakticky v každé vesnici. Jde o to, aby se koně při pití nepokopali, takže se přistupuje maximálně ve dvojici a ostatní musí spořádaně čekat, až na ně přijde řada.

Otrkaní koně

Máme za sebou už i první setkání s jinými zvířaty - v Indii se na něco takového opravdu ne-

čeká dlouho, my první stádo koz potkali během minuty od doby, co jsme vyjeli. Koně nehnou ani brvou, jsou na mumraj všeho druhu zvyklí a nerozhází je prakticky jakýkoli podnět.

Na začátku jsem měla trochu obavy, protože moje klisna má po úraze jen jedno oko, ale Rashmi je rychle rozptýlila - nic jí nedělalo problém a byla vždy velice spolehlivá. A to jsme na našem putování narazili opravdu na ledacos: všudypřítomné krávy, buvoly, velbloudy... I cokoliv jiného koně míjeli bez jakéhokoli náznaku zájmu. Stejně tak s ledovým klidem přehlíželi davy nadšeně vřeštících dětí, které se kolem nás sbíhaly v každé (byť sebemenší) vesničce, nebo těsně je míjející vozidla se řvoucími klaksony (běžnou to součástí indického provozu).

Poslušný namydlený blesk

Kdo by si však myslel, že to bylo tím, že byli ve vedru dlouhou jízdou unaveni, velmi by se mýlil. Jakmile dal průvodce vztčením ruky signál, že se přeřazuje na vyšší rychlost, dali se ihned všichni koně nadšeně do klusu či cvalu. A to i po mnoha hodinách jízdy v pro nás nezvykle teplém počasí - vždý v únoru bylo okolo třiceti stupňů! Na tamější poměry to ovšem má do opravdového letního parna ještě daleko...

Moje Rashmi by běžela nejraději pořád, cválat pomalu nebo brzdit se jí opravdu moc nechce, ale brzy se shodneme na tom, jaké zádrže kdy použít a já jsem nadšená, jak je chodivá, citlivá a ochotná. Je k tomu všemu i úžasně pohodlná a občas navíc přejde do specifického mimochodu, jemuž se tady říká revala. S Rashmi

☛ Kuchař nám na farmě připravuje čapátí k obědu, ze svého paddocku vše pozoruje Aisha, vnučka Ashtami.

☛ Míjení stáda domácího zvířectva je v Indii na běžném denním pořádku, koně jsou na ně naprosto zvyklí a nečiní jim to sebemenší problém.

jsme si tak sedly, že ačkoli jsem původně plánovala vystřídat více koní, pak už bych ji neměnila. A kdo ví, co by bylo, kdyby v Evropě neplatil zákaz dovozu koní z Indie... ☺

Polední servis

Po třech hodinách v sedle všichni vděčně vítají obědovou pauzu. Už na nás čeká houf "kluků od koní" a od každého si hned "své" koně přebírají a ještě nám úslužně podávají ze sedlové brašny krabičku s obědem. Koně jsou ihned odsedláni a rozmístěni po okolí pokud možno do stínu, kde hned dostávají svou porci sena.

Tak krásnou lokalitu u jezírka s velkými balvany musíme využít, a tak až každý zkonsumoval svoje čapátí, dojde i na focení ve volnosti. Marwari klisna Ashtami je extrémně hodná a komunikativní, není tedy problém ji vypustit bez ohlávky a lovit dobré záběry.

Na místě se setkáváme také s nákladákem, který přivezl jako posilu ještě vypůjčené další dva koně, abychom měli rezervu na případné střídání a zároveň abychom mohli skupinu rozdělit na dvě menší (a druhý průvodce měl na čem jet). Po první testovací etapě kopcovitou vyprahlou krajinou nás totiž čekají častější průjezdy vesničkami a v menších skupinkách jezdců se nám budou lépe projíždět.

Bez rukavic a opalovacího krému na koně nelez

Někteří spolujezdci se rozhodli odpolední jezdeckou část vynechat. Pro některé byl tříhodinový pobyt v sedle jednoduše dost, jiní se vyřadili podceněním situace (rukavice proti puchýřům od otěží a ochrana proti slunci jsou tu nezbytností!). Na podobné eventuality je ovšem myšleno, a tak bylo vždy dost místa v doprovodných vozidlech, navíc měli jezdci i vlastní program s výlety. A vzhledem k počtu pracovních sil byl vždy v záloze i dostatek jezdců, kteří

se mohli postarat o koně, jenž se zrovna uvolnil.

Jestli jsem si dopolední jízdu užila, pak z té odpolední jsem byla bez nadsázky nadšená. Se změnou jsem byla zařazena hned na druhé místo za průvodcem, a vzhledem k tomu, že jeho klisna Kirti byla snad ještě dopřednější než Rashmi, pokračovalo se ve velmi svižném tempu, což nám oběma vyhovovalo. A abychom měli na naše jezdecké dobrodružství pěkné vzpomínky, obětovala Christiane tentokrát ježdění a na několika fotogenických lokalitách nás nafotila.

Idyla u plameňáků

Tím fotograficky nejkrásnějším místem bylo Badwei, náš kemp pro první noc. Když po dlouhém dnu na prašných cestách procváláte při západu slunce jezerem, oplývajícím plameňáky a dalším vodním ptactvem, jen máloco může ten zážitek vylepšit. Tedy kromě toho, když na břehu onoho jezera máte uprostřed divočiny ještě připraveno vychlazené pití, skvělou večerí, horkou sprchu a ač ve stanu, čeká na vás skutečná postel (a s termoforem, přeci jen, noci jsou tu chladné...).

Jezdecky nezmaření fotografičtí nezmaří ještě před večerí lovili v posledních paprscích dne žánrové záběry koní v jezeře, jak je jejich ošetřovatelé po práci omývají, a pak už byl prostor na družení se u večere a následného táboráku.

Kemp v britském koloniálním stylu

A jak tedy takový kemp vypadá? Velké stany mají každý uvnitř dvě postele, stany jsou pak uspořádány do tvaru písmene U a spojeny zástěnami. Na vzniklém "nádvoří" jsou narovnané stoly a židle pro účely společných snídaní/večeří, bokem je pak kuchyň a na opačné straně tábora mobilní sprcha s WC (jde o přívěs, kde jsou 2 sprchové kouty a 2 záchody). Tato sekce

☛ I v indickém horku by měli mít jezdci kompletní ústroj, od dlouhých kalhot a helmy až po nezbytné rukavice.

má dokonce vlastního nočního hlídače, který u přívěsu i spí: kromě zajištění bezpečnosti vám zajistí i horkou vodu pro kbelíkovou sprchu v kteroukoli denní dobu.

Zatímco večerní jídla jsou v tradičním indickém duchu, snídaně jsou přizpůsobeny chutím Evropanů - a tyhle omelety s rajčaty či palačinky s banány a nutellou byly prostě vždy dokonalé. Po snídani už jen zbývá sbalit si kufr a nechat ho před svým stanem - personál se pak postará o to, aby byl doručen do nového tábora ke stejnému stanu. Nakrmení, vyčištění a nasedláni koně už čekají, před námi je další nabitý jezdecký den...

Atrakcí pro antilopy

Po včerejších pěti a půl hodinách v sedle a bezmála čtyřiceti ujetých kilometrech je před námi druhý den "odpočinkových" 25 km a dohromady cca 3,5 hodiny čistého času na koni. Většinou se pohybujeme krokem, kdy se můžeme dosyta kochat často se měnící krajinou a nasávat obrazy skutečného života na indic-

☛ I v divočině si můžete dopřát teplou sprchu!

📍 Panorama složené ze 13 snímků ukazuje rozlehlost pevnosti Parsoligarh, cíle jedné z našich cest a jedinečného místa na piknik.

kém venkově, ale je nám dopřáváno i mnoho krásných klusových a cvalových pasáží, při nichž zase můžeme ocenit rychlost a vytrvalost "našich" koní.

Naprosto kouzelný je potom okamžik, kdy cváláme planinami a nedaleko od nás paralelně cválá i stádo největších indických antilop - nilgau. V Indii se totiž zvířata neloví, a tak se divoká zvířata tolik nebojí a zvědavě se na nás sbíhají podívat. Škoda jen, že během jízdy s sebou nemám svou zrcadlovku, a tak onen moment zůstane zaznamenán jen v našich vzpomínkách...

Jako celebrity

Dojemné momenty také nastávají, když projíždíme vesnicemi. Všichni nás zdraví, na tvářích široké úsměvy. Hlavně děti - pro ty jsme často důvodem přerušení školní výuky, kdy se jich desítky a desítky najednou vynoří z útrob školní budovy a se zuřivým máváním a halasným povykem náš průvod vítají. Nadšeně pak trénují anglickou konverzaci a jeden přes druhého drmolí: helou, hauárjú, votsjornejm? (Ahoj, jaksemaš, jaksemenuješ?)

Místní lidé nemají mnoho, ale přesto jsou šťastní. Obdělávají to své políčko (zajímavé je, že rádzastánské ženy všechny práce vykonávají oblečené ve svých nádherných barevných sárí, ověšené náramky a jinými šperky), přehánějí dobytek, sklízí či prodávají skromnou úrodu nebo prostě jen klábosí a odpočívají ve stínu. Každý se však rád uprostřed práce zastaví, se spojenýma rukama nás pozdraví Namaste! nebo se alespoň usměje a zamává. Připadáme si jako celebrity a je to zvláštní pocit.

Když se blížíme ke kempu u vesnice Boheda, kde máme strávit další noci (a následně pod-

📍 V

nikat hvězdicovité výlety do okolí), je pro nás přichystáno nečekané překvapení. Na uvítanou nám hrají hudebníci, a tak projíždíme branou za podmanivého zvuku bubnů a trubek.

Po večeři pak následuje vystoupení folklorních tanečnic, kdy dojde i na tanec na střepech se sadou nádob na hlavě.

Opičení u oběda

Třetí den je nejnáročnější, čeká nás 44 km a sestup přírodní rezervací Sita Mata až k soutoku řek, kde máme naplánovanou polední pauzu. Cestou jsme sice díky vegetaci žádná ze zvířat, která tu žijí, nezahledli (na seznamu obyvatel jsou například i dikobrazi, luskouni, karakali, levharti, nebo medvědi pyskatí), ale u oběda nám alespoň asistovala početná tlupa hulmanů posvátných. Tyhle nechvalně proslulé opice skutečně dostaly své pověsti a připravily

📍 V rezervaci Sita Mata s námi poobědvaly i tlupy hulmanů posvátných.

nás o část jídla, i když dlužno dodat, že to bylo víceméně plánované.

Ani po takovémto programu není na našich marwari (a kathiawari) příliš znát únava, zato my, lidé, vypadáme po sesednutí vždy tak nějak použité... Podvečerní déšť nám tak trochu kazí

Pojedte i vy, se slevou 11 %!

- * V termínech 13. - 22. 11. (Udajpur - Puškar, téměř obsazeno) a 22. 11. - 1. 12. (Puškar - Udajpur) proběhnou jedinečné jezdecké safari na největší indický veletrh s velbloudy a festival indické kultury v Puškaru.
- * Čekají na vás (kromě jiného) desetitisíce vyšňorených zvířat i lidí, jedinečné oslavy a soutěže i překrásné chrámy na břehu jezera - samozřejmě kromě šesti neopakovatelných dní v sedle a dalších zážitků, jako například prohlídky Udajpuru, jednoho z nejkrásnějších měst Indie.
- * Nezmeškejte jedinečnou příležitost zažít Indii jinak, pro čtenáře Jezdeckví navíc s akční slevou 11 %! Pro podrobnější info si můžete napsat na email [magdalena.strakova@seznam.cz](mailto:magdarena.strakova@seznam.cz), rozhodněte se rychle, míst už mnoho nezbyvá...

📍 Naši průvodci byli zkušení jezdci, Shivendra (zde na klisně Dhulika přivádí druhou skupinu do kempu) má například bohaté zkušenosti z dostihového provozu.

📍 Poslední den jsme absolvovali čtyřhodinovou túru krajinou pohoří Aravalli. Průvodcem nám tentokrát byla sama Ute s klisnou Chandni.

plány, protože nemůžeme vyrazit do vesnice na plánovanou projíždku volskými potahy. Snad nebude přšet v noci, aby nám to tábor nevyplavilo...

Dešťové drama

Následující ráno počasí nevypadá příliš lákavě, je celkem chladno a v průběhu dne se stahují mračna. Naštěstí jsme zase na trochu kratší trase (cca 25 km) do opuštěné pevnosti Parsoli, kde můžeme oběd zkonsumovat před deštěm pěkně ukrytí a s krásným výhledem. Rozlehlá Parsoligarh totiž stojí osamocena na kopci a z kdysi jistě monumentální pevnosti (dnes spíše rozvalin) se naskytá úchvatný pohled do okolí. Kdyby tedy nebylo vidět i ty přicházející zlověstné černé mraky, pro toto období tak netypické... Procházka po vysokých hradbách je vzhledem k jejich stavu trochu adrenalinovou

záležitostí pro odvážné, ale selfie odtud nám přece nesmí chybět...

Pak už jen všichni elektroniku naskládat do aut (kam si posedali i ti z cukru) a vydat se vstříc pořádnému lijáku na zpáteční cestě. Všechna naše zavazadla jsou naštěstí v pořádku v suchu, a tak se po příjezdu můžeme převléci. Už sice neprší, ale mokré stany a bláto nám neumožní v kempu zůstat. Naplno se tedy rozbíhá plán na naši evakuaci, z více variant vyhrává ta s návratem zpět do hotelu a převozem všech koní zpátky do Udajpuru (zahrnující tříhodinovou cestu autem a neskutečnou logistiku při přesunu takového stáda zvířat). Co muselo pro organizátory být noční můrou, bylo pro nás nakonec velmi zajímavým zpestřením, s bonusem skvělé večere v restauraci, patřícímu samotnému maharanovi z Udajpuru.

Z Udajpuru do Puškaru

Vzhledem k celému přesunu došlo poslední den ke změně oproti původně plánovanému itineráři. Alespoň jsme si mohli prohlédnout pestrou krajinu pohoří Aravalli, obklopující farmu Princess Trails. Tohle 25 km dlouhé brodění říčkami i šplhání po kopcích trvalo sice v kuse 4 hodiny, ale uteklo to jako voda, stejně jako celé naše safari.

Večer jsme se ještě rozloučili s farmou při vystoupení tradičního loutkového divadla a hned jsme začali spřádat plány, kdy sem zase dorazí. Pokud byste se chtěli přidat, plánuje se na listopad devítidenní putování na jednu z turisticky nejatraktivnějších akcí v Indii - gigantický veletrh s velbloudy v Puškaru. Ale pozor, podmanivý pohled přes lyrovité uši těchto koní je návykový! ©